

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1530/2021

03.11.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за заштиту имовине и одржавање објеката „Колубара услуге“ ДОО Лазаревац, кога заступа пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4623/17 од 13.01.2021. године, у седници одржаној 03.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4623/17 од 13.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 710/17 од 26.09.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и поништено као незаконито решење директора туженог број .. од 10.01.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 07.03.2005. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, док је тужба тужиоца којом је тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на послове које је обављао до отказа уговора о раду – ..., одбачена као недозвољена. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу АА на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати за месец јануар 2014. године износ од 24.968,38 динара, са законском затезном каматом од 15.02.2014. године и за месец фебруар 2014. године износ од 49.259,10 динара са законском затезном каматом од 15.03.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и поништено је као незаконито решење директора туженог број .. од 10.01.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 25.06.2007. године са анексом број 1. уговора о раду број .. од 27.07.2007. године, са анексом број 2. уговора о раду број .. од 10.01.2008. године и са анексом број 3 уговора о раду број .. од 06.10.2008. године, па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад, док је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на послове које је обављао до отказа уговора о раду – ..., одбачена као недозвољена. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу ББ на име накнаде штете због изгубљене зараде за месец јануар 2014. године исплати износ од 24.523,40 динара са законском затезном каматом од 15.02.2014.

године и за месец фебруар 2014. године износ од 43.954,33 динара са законском затезном каматом од 15.03.2014. године до исплате. Ставом петим изреке тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 206.450,00 динара са законском затезном каматом од правноснажности пресуде и протекла рока за добровољно извршење, док је вишак захтева тужилаца којим су тражили да се на износ трошкова парничног поступка досуди законска затезна камата од дана пресуђења до досуђеног периода одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4623/17 од 13.01.2021. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и усвајајућем делу става петог изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбачена је жалба туженог у односу на одбијајући део става петог изреке првостепене пресуде, као недозвољена. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцима као солидарним повериоцима накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 78.750,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Осим наведене битне повреде, ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом, као и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона које су учињене у поступку пред другостепеним судом. Зато ревизијски наводи о битној повреди из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не могу бити ревизијски разлог, док је указивање ревидента на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП неосновано. Приговор правноснажно пресуђене ствари није основан када је ранијом одлуком тужба у делу тужбеног захтева одбачена као недозвољена.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код туженог и то тужилац АА на пословима „...“, а тужилац ББ на пословима „...“. Оспореним решењима туженог тужиоцима је отказан уговор о раду и то тужиоцу АА због учињене повреде радне обавезе утврђене уговором о раду – неизвршавање, несавесно, неблаговремено и немарно извршавање послова, а тужиоцу ББ због учињене повреде радне обавезе утврђене уговором о раду – прикривање извршене повреде радне обавезе. Тужиоцима је стављено на терет да су дана 22.11.2013. године пропустили да пријаве надлежним органима отуђење имовине коју су били дужни да чувају, односно нису пријавили да је запослени ВВ неовлашћено присвојио две старе, расходоване гуме за моторно возило, а тужилац АА га није спречио да их узме. Том приликом у присуству тужилаца, ГГ је као овлашћено лице за управљање отпадом, одобрио ВВ да узме гуме. Тужиоцима је пре доношења оспорених решења достављено

упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 17.12.2013. године. Висина штете на име изгубљене зараде за месец јануар и фебруар 2014. године утврђена је на основу извештаја туженог.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања поништио као незаконита оспорена решења и туженог обавезао да тужиоце врати на рад и да им накнади штету у висини изгубљене зараде за део јануара и фебруар месец 2014. године, налазећи да су тужиоци поступањем ГГ, као овлашћеног лица за управљање отпадом доведени у заблуду, па имајући у виду и олакшавајуће околности које се односе на обим штете у висини 27,00 динара, непостојање доказа да су тужиоци раније кршили радну дисциплину и чинили повреде радне обавезе, није било места изрицању најстроже мере за учињене повреде радне обавезе.

Другостепени суд је након што је отворио расправу на основу члана 383. став 4. ЗПП, извео доказе које је оценио у смислу члана 8. ЗПП и утврдио да је оспорена решења о отказу уговора о раду потписао ДД тада запослен код туженог на пословима извршног директора за послове правне струке. Тужени није доказао своје наводе у жалбеном поступку, да је ДД имао писано овлашћење издато од директора туженог за доношење решења о отказу уговора о раду, односно за одлучивање о о правима, обавезама и одговорностима из радног односа које је касније нестало. Сагласност коју је директор туженог ЂЂ дао у форми писане изјаве дана 29.01.2014. године, после доношења оспорених решења (да је сагласан са свим изјавама, радњама и правним пословима које је у његово име, а за потребе туженог предузећа потписао извршни директор ДД од дана заснивања радног односа до дана давања сагласности) не може се поистоветити са писаним овлашћењем одређеним императивном одредбом члана 192. Закона о раду. Следом наведеног другостепени суд није ценио законитост оспорених решења са становишта правилности употребљених отказних разлога и учињене повреде радне обавезе од стране тужилаца будући да су оспорена решења незаконита у формалном смислу.

Према одредби члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 54/09) који се примењује у конкретном случају, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује у правном лицу директор или запослени кога он овласти. Овлашћење из става 1. овог члана даје се у писаном облику (став 2.).

У контексту наведене материјално-правне одредбе, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује директор, а други запослени само ако га директор на то овласти у писаној форми. С обзиром да је оспорена решења о отказу уговора о раду тужицима потписао ДД, тада запослен код туженог на пословима извршног директра за послове правне струке, а да тужени није доказао постојање писаног овлашћења од стране директора туженог за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, правилно је становиште другостепеног суда да су оспорена решења туженог незаконита јер су донета супротно одредби члана 192. Закона о раду.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Писано овлашћење директора да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује други запослени мора постојати у тренутку одлучивања, па накнадна сагласност директора од 29.01.2014. године, не може конвалидирати недостатак овлашћења применом члана 88. став 1. Закона о облигационим односима. У конкретном случају се не ради о закључењу правног посла од стране пуномоћника у име другог, без његовог овлашћења, већ о овлашћењу за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима запослених из радног односа по члану 192. Закона о раду. Супротно наводима ревизије, овлашћење за заступање у смислу члана 32. став 1. Закона о привредним друштвима, који прописује да осим законских заступника, заступници друштва у смислу овог закона су и лица која су актом или одлуком надлежног органа друштва овлашћена да заступају друштво и као таква регистрована у складу са законом о регистрацији, не подразумева и овлашћење из члана 192. Закона о раду да о правима, обавезама или одговорностима запослених одлучује директор правног лица или запослени кога он овласти у писаном облику. У сваком конкретном случају суд испитује решење о отказу у формалном и материјалном смислу, односно да ли је послодавац поштовао прописани поступак, а затим да ли су разлози за отказ били дозвољени односно да ли понашање запосленог оправдава доношење решења о отказу, па је другостепени суд био овлашћен на основу члан 313 ЗПП, да се постављањем питања стара да се у току расправе пруже потребна објашњења, да би се утврдиле чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева.

Доношење решења о отказу уговора о раду од стране за то неовлашћеног лица, свакако представља битну повреду правила поступка која за последицу има поништај таквог решења са свим правним последицама које из тога произилазе, па су без утицаја преостали наводи ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање у погледу правилности употребљених отказних разлога и учињене повреде радне обавезе од стране тужилаца.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић